

„A iubi e primăvară.
A cunoaște-nseamnă iarnă.”

- Lucian Blaga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 720
9 - 15 aprilie 2025

De la „prada de război” la „prada păcii” oportuniștilor...

Cezar Adonis
Mihalache

Sigur, cele două nu se exclud... Ba, în noile contexte, strategii, înțelegeri, ele se întrepătrund, se condiționează deja cu un mod de „a fi”, a priori fără nici o legătură cu războaiele, armistițiile și, uneori, chiar felul păcilor de altădată. Și nu ar fi nici paradoxal, și nici măcar bizar, să

nu „urme”, ci prezențe greu de înlăturat fără alte și alte revoluții, redeșteptări... Și care s-au întins poate chiar pe mult mai multe decenii decât au însumat toate „fugile” unchiului Sam... De fapt, astăzi, mai fierbinte decât războiul în sine (care vine, pârjolește, se disipă) se dovedește a fi frontul negocierilor de pace. Într-un calcul rece, tot mai glacial, mai dur, mai lipsit de orice empatie, inuman chiar, iar asta se întâmplă dinspre

ca „pradă de pace” prin dreptul de reconstrucție post război, pe care îl va clama și Ankara, ci și ca șansă (cu adevărat istorică, chiar imperial istorică!) de a mai ajung pe la Palatul Voievodal muta câteva poziții strategice pe tabla de șah. Pentru și să nu dau peste câte un că, dacă „unchiul Sam” se grup de turiști străini. De va retrace vreodată din regulă, vestici, de felul lor, NATO (variantă tot mai aici incluzându-i și pe cei vehiculată chiar de către din... Orientul îndepărtat Statele Unite), locul său nu (japonezi, mai cu seamă). Ar va fi luat nici de Franța, nici de Germania! Nu ca „pradă de pace”... Între statele eu-

Chiar nu ne mai pasă de nimic?...

Mihai
Ogrinji

Nu prea este dată să ajung pe la Palatul Voievodal „Curtea veche” din București și să nu dau peste câte un grup de turiști străini. De din... Vestici, de felul lor, din... Orientul îndepărtat (japonezi, mai cu seamă). Ar fi bine să se știe că în această zonă, căutată de multă lume, s-au petrecut unele dintre cumplitele trădări pe seama poporului român. În dreapta, privind la ctitoria domnitorului Mircea Ciobanul (secolul al XVI-lea) – cea mai veche biserică din București – se găsește Hanul Manuc. Bunăoară, aici s-a semnat, la 28 mai 1812, cedarea către Imperiul țarist a jumătății de răsărit a Moldovei. Un rol cu totul mărșav în această

primari care au lăsat admirabile făpturi în cronică știută și neștiută a urbei dâmbovițene a trecut demult.

A le cunoaște măcar numele unora este mai mult decât un act de cultură civică: Gheorghe Gr. Cantacuzino (Nababul), Pache Protopopescu, Barbu Ștefănescu Delavrancea, Vintilă I. Brătianu ori Dem. I. Dobrescu... Puneți-l pe Nicușor Dan lângă acești primari, și nu doar primari.

L-aș pune, mai degrabă, să stea zi de zi și să vadă disprețul și să audă ceea ce spun turiștii străini despre Palatul Voievodal. Cum privesc și cum fotografiază printre plasele de sârmă ruinele acestui monument din care aștepți din clipă în clipă să se ivească, parcă, Pena Corcodușa, Pantazi, Pașadia, Pirgu... Ce rușine! O imagine mai antiromânească, cel puțin în privința promovării Capitalei ca destinație turistică, nici că se poate.

Ei bine, acest veritabil rebut edilitar este împins în această perioadă spre Cotroceni. Spre sceptrul, spre tronul prezidențial... Acționând din toate zărilor, ca și din țară, diferite găști, străine de binele și interesul național, lucrează la foc nepotolit ca să ne căpătuiască cu acest „primar” mic și de nimic la cârma României. Se spune că atunci când Cel de Sus îți ia mințile nu pierzi doar totul, ci te pierzi și pe tine. Doar că atunci când pierzania are un nume – și, din păcate, nu doar unul – există și șanse de salvare. Vom continua, ca într-o poveste a vânătorilor de țară, cu alte câteva isprăvi de așijderea factură ale primarului mic și de nimic, dedulcit și îndulcit de lăutarii pribegi cu exercițiul candidaturilor. Până una, alta, starea Palatului Voievodal „Curtea Veche” reprezintă, prin felul cum arată, o abominabilă trădare națională.

vedem eșecul Statelor Unite în „negocierea” păcii din Ucraina... Un eșec calculat... Chiar programat... Calculat pe masuri, resurse, cantități... Negociat cu „abacul” negustorilor evrei (sigur unii – pentru Ucraina, sigur și ceilalți – în numele unchiului Sam și, vorba „rabinilor”, poate și în numele rușilor!), un abac ce va sta în mâinile unor negociatori ai păcilor care, în fapt, niciodată nu vor mai ține, nici măcar simbolic, porumbelii păcii... Iar totul va fi calculat, dijmuit, retras și realocat, doar dimpreună cu Rusia... Pentru că nu doar prada de război se împarte, ci și cea a păcii... Ba, ultima chiar pe mult mai multe decenii decât prăzile de război, care, sunt ele „immediate”, dar se și disipă repede... Prăzi ce se vor împărți (aloca) doar cu voia Moscovei... Și asta nu pentru că unchiul Sam nu prea a mai reușit în ultimele decenii să negocieze nici măcar armistiții formale, cu atât mai puțin acorduri semnificative de pace (fiind poate mai preocupat să o șteargă mereu din teatrele de război, lăsând în urmă și arsenalul, uneori și proprii oameni, dar mai ales „prăzile”), pe când, Rusia, întotdeauna a făcut „pacea” luând, dar, mai ales, și lăsând „ceva” în urmă... Și

toate părțile, inclusiv din perspectiva celor agresati... Pentru că, nu numărul morților, nu sângele lor stă fundament al semnării oricărei înțelegeri (doar să fie pace, nu?!), pacea în sine ajungând un „mesager” al împărțirii și reîmpărțirii... Căci sunt vremuri în care nu porumbelii, ci însăși pacea a ajuns un simplu voiajor...

Și nu trebuie să ne ascundem după vorbe... Este evident că lumea s-a schimbat... Din rău în mai rău... S-a schimbat ori s-a lăsat schimbată, fără a riposta, nu mai contează... Avem în fața ochilor noștri, și în fața Istoriei, rezultatul... Acela în care, deja, nu va mai surprinde nimic pe nimeni... Nici mișcările „pe tablă”, nici blaturile fățișe... Blaturi ce au luat locul trădărilor de altădată, dar fără a fi, măcar atât!, mai puțin sângeroase... Și nu, nu va surprinde, nu va revolta pe nimeni dacă SUA se va retrage din negocierile de pace, luându-și însă ce și a dorit... Ce și-a programat, ce și-a alocat ca necesar economic... Iar locul „unchiului Sam”, dacă se va retrage, va fi preluat de următorul devorator al prăzilor de pace. Probabil, de către Turcia, căci miza a fost ridicată, nu doar prin poftetele de prăduială a ceea ce se poate lua din Ucraina,

ropene, dacă se va pune problema „care pe care”, alocarea „șefiei” NATO se va face doar printr-un conflict european... Și nu doar între „cei mari” din UE, între cei mari până mai ieri și care devin (și nu doar în UE) tot mai mărunți, ci și între țările pseudo putere europeană.

Astfel, singura care va putea să-și asume „de pace”, ca sintagmă „de facto” (!), și oricum, strict prin acceptul Rusiei (care își va mai lua, dacă nu încă o felie ca „prada de pace”, în numele unui viitor, de jure, drept de pace) va fi Turcia... Restul țărilor europene, pa-

neuropene și proxime UE, nu contează... Nici măcar ca state adulmecând precum jivinele în călduri această „pradă de pace” de pe urma Ucrainei... Pentru că acest război, dar, mai ales, implicarea Europei în el, evident pentru a-și lua partea (Bruxellesul!) nu a răsturnat nicidecum tabla de șah a următoarei ordine mondiale, ci doar a măturat de pe ea piesele care nu mai contează. Și nu, nu doar acelea care oricum nu au contat niciodată!...

Un mandat exclusiv de la primărie. Alte detalii de la București. Cu Nicușor Dan, pe fotoliu de „primare gen-eral”. Așadar, acum ne aflăm la distanță de un ...mandat de la prevăzuta recepție a lucrării. Un mandat exclusiv de la primărie. Alte detalii de la București. Cu Nicușor Dan, pe fotoliu de „primare gen-eral”. Așadar, acum ne aflăm la distanță de un ...mandat de la prevăzuta recepție a lucrării. Un mandat exclusiv de la primărie. Alte detalii de la București. Cu Nicușor Dan, pe fotoliu de „primare gen-eral”. Așadar, acum ne aflăm la distanță de un ...mandat de la prevăzuta recepție a lucrării.

● respectul tuturor românilor.
Se pare însă că vremea unor

Micul barbut de pe marele bulevard. â Al Victoriei!...

Zoe
Dantes

În Farsa numită și alegerile pentru președinte din România continuă. După cum ne spune mica săgeată a sistemului, zis și ăla „fără apă, fără hrană și fără energie”, anularea alegerilor (lovitura de stat) a fost corectă. La diasporă, tati! Băi, cât de imbecil să fii

so.roș(nicu), via inte.rimar, via idiotoi utili. Micron, obligat de scandalul și cirul cu nevasta care nu se știe dacă e, ce e, a găsit o soluție să-l bage sub preș. Răzbelul!

Își încordează mușchii de chihuahua în fața americanilor, dându-se drept napoleon de sena. El săracul nemaștiind pe unde să se ascundă. O țară fără resurse reale, dar cu un real

mai mare nici că se putea. Acest contract vorbește despre binele impus cu forța. Fiecare dintre noi l-am trăit sau simțit de ani mulți și mai abitur în ultimii cinci ani, culminând cu „alegerile libere” din uie, din 2024 până azi. Alea anulate, cu candidați umflați și băgați la beciuri. Napoleon de sena nu are bani. Nu are resurse și atunci și-a spus el și demoncratul tătuc, zis și so.roș

Și pentru că nu are cu ce și cu cine, s-a gândit el să-și facă niște colonii prima dată prin leana și mai nou prin micul mucușor.

Desantul făcut asupra inteligensului din România, vezi penetrarea serviciilor, decorarea fustelor, asaltul asupra cecereului, ceneaului și penetrarea cotrocenilor prin așa zisul interimat&consiglieri, îi asigură napoleonului pârlit

rezultate.

O să fie frumos. Totuși, ca orice farsă, când gluma se îngroașă, o să vină unchiul Sam să dea cu mătura. Că așa e în golf! Fiecare minge cât de mică ar fi trebuie să intre în groapa făcută pentru ea. Și groapa lor, a pâraților demoncrați de Dâmbovița va fi: „TURUL 2 ȘI ȚARA ÎNAPOI!”... Orice ar încerca ei să facă cu pisici, ce-

să scoți asemenea porcării, de față cu românii cărora li s-au închis în nas porțile ambasadelor, în timp ce ei mergeau sute de km uneori ca să voteze?! Ori ești prost, ori ești foarte prost! Altă variantă nu există! Trebuie să ai tupeu, nu glumă! Nu săgeata! Nu! Sistemul și tătucul de-l împinge în măcelul de pe TikTok, ca să se facă de rahat. Total! Românii noștri sunt mult mai inteligenți decât ai lor. Nu așa se zice de la Cașavencii citire?!

Săgeata e mică și nătângă, vorbitoare și studiată, mă, în Franția micului micron de Paris care se vrea Marele Napoleon de Uie, pe banii tătucului. Să ne ocupăm un pic de franția lu' micron. O țară care a avut în dotare cultura, vinul și destrăbălarea în toate aspectele sale. Pictură, muzee, muzică, arta în general. Locală și mai ales cea „adusă” uneori cu forța din coloniile sale. Și la această ora Franța se vrea imperiu.

Deși coloniile nu prea mai există. Micul micron se căznește să-și facă colonie din România, via

desant de diplomație feroce, mizând pe faptul că a fost imperiu cândva, în negura istoriei, se vrea mare conducător de oști. Să se bată cu rușii ca să nu se termine deranjul din slavă. Niște trădători prin definiție în istorie, de mână cu cel mai mare dușman al lor UK. Deși dușmani, de multe ori și-au dat mâna și au adus prăpad asupra Europei. De fiecare dată americanii au poposit să le salveze dosurile. Acu' ce să vezi, americanii „ie dujmanii lor”! Democrație să fie, dar în diktatură. Nu așa oricum! Ce drepturi, ce alegeri libere, ce voturi liber exprimate?! Niciicum!

Să „iese cine vrem noi/franția” din urne! Să vă iasă din cap democrația. Sena asta, ca să nu zic pe nume, că ne ia miliția demoncrațului gabor 'doi, a adus pe capul lumii ghilotinele și mai ales cea mai mare minciună din istoria lumii Contractul Social din 1762, carte care începe cu următoarea frază: „Omul se naște liber și pretutindeni este în lanțuri.” Vi se pare actual?! Cred că da. O farsă

de mahala, și s-au gândit să facă rost de bani. Din buzunarele europenilor via ur-sula, via slava! E mai simplu așa! Să golească buzunarele tuturor, ca să aibă cum să ascundă ăștia devalizările totale. În același timp, napoleon de sena, nu are armată. Că nu are, orice ar face! În schimb singurul lor mod de a acționa armat a fost cel scurt, direct. Cu Legiunea Franceză.

Nu comentez eu dacă Legiunea Franceză a făcut bine sau nu. Până la urmă băieții de acolo sunt antrenați ca niciunde în lume. Cu siguranța au făcut mult bine de care habar nu avem. Spun doar că prin ei, franția și-a păstrat un colidor pe zona armată, indispensabil multor guverne care au fost contractori ai acestora. O mână a spălat-o pe alta, și amândouă diverse state. Eu zic că doar prin existența acesteia franția s-a evidențiat în „muncă”. Atât!

Doar că acum, micron se vrea mare. Cu aere de napoleon, dar fără anvergura acestuia, ridică sabia. Că altceva nu are ce.

niste resurse, frontiere și indivizi băgați la înaintare ca să aibă și el cu ce. De altfel e terminat săracul! În curând, populația fraceză, căci numai popor nu e, devenit 80% musulman, se va răzvrăti. Și o va face urât de tot. Atât de urât încât acest napoleon de mahala va fi ori dat la o parte, ori va fi lăsat fără nici o putere. De cine? Fix de ăia care-i cântă în strună. Și-l împing pe scări cu pian cu tot. Deposedat de toate prerogativele napoleoniene. În speță de puterea care i-a luat mințile. Nu mai e mult!

Vom trăi și vom vedea.

Revenind pe plaiurile dâmbovițene, cu mucușor de mucava, via franția, sper ca în mai acest individ să fie șters ca pe un muc care deranjează. Drumul oricum îi arată independentului și onestului cap de gumă că groapa de la Glina e ultima stație. Și ca cirul să fie total, aștept cu înfrigurare ca primii doi clasați în farsă să fie suveranist și cel vopsit suveranist. Să-i vedem pe ăia, idiotoi utili cum își „înoadă venele” după

neauri, cecereuri și sprâncene. Neepilate! Pentru că au încercat un mic barbut pe marele bulevard: al Victoriei unui Neam!

P.S.: am uitat! Omul cu pisica a zis pe la teve că-și „vrea veața înapoi”! Păi, ia-ți-o nene de la serei! Că nu ți-am anulat-o noi! Cere-o de la edy, gură de rai! Dacă poți! Domnul să vă miluiască!...

Despre ghidul de conduită bugetară a UE pe 2026, ca instrument de remodelare a omului de plastilină...

Gheorghe
Piperea

În sesiunea plenară de la Strasbourg din 1-3 aprilie 2025, Parlamentul European a adoptat liniile directoare pentru bugetul UE aferent anului 2026, cu 441 voturi pentru, 173 împotriva și 70 abțineri. Documentul trasează priorități generoase în formă, dar vagi și profund inegale în fond, precum consolidarea capacităților de apărare și securitate ale UE, stimularea investițiilor publice și private, reducerea decalajelor de competențe și finanțarea tranziției digi-

pe averile ce depășesc o sută de milioane de euro (taxă care ar aduce la buget 121 de miliarde de euro) sunt respinse și tratate cu dispreț, deși ar putea aduce o corectare minimă a dezechilibrelor structurale și a inegalităților economice generatoare de sărăcie, foamete și extremism. Modelul francez al „taxei de solidaritate pe avere”, abandonat de Macron, a demonstrat că asemenea măsuri sunt posibile și că pot funcționa. În mod ironic, tocmai aceste inițiative, bazate pe un minim simț al echității, sunt considerate prea radicale, în detrimentul marilor corporații care își

tat costurile unei crize sanitare, (inventat)climatice, geo-politice, energetice și economice care ne-a fragilizat continuu și ne-a vulnerabilizat. E greu de ignorat faptul că, deși pandemia, lupta cu schimbările climatice și războiul au fost dezastruoase pentru marea majoritate a cetățenilor UE, au funcționat ca acceleratoare de acumulare a averilor pentru o elită restrânsă, voit și declarat neo-feudală. Suntem, azi, într-o situație similară evului mediu timpuriu, doar că avem de suportat taxe și impozite mai mari și mai iraționale decât taxa pe fumărit și zeciuiala aplicabilă iobagilor.

dezechilibrele.

Toate acestea vin pe fondul unei evoluții geopolitice neliniștitoare, în care distanțarea de Statele Unite ale Americii devine din ce în ce mai clară și periculoasă. Încercarea irațională, oarecum infantilă, de a imagina o „autonomie strategică” europeană, fără o legătură puternică și credibilă cu SUA, este nu doar hazardată, ci și autovătămătoare. Se propune ca măsurile de retorsiune comercială contra SUA, ca răspuns la noua politică tarifară și vamală a Administrației Trump, să fie în solidar susținute și suportate de toate cele 27 de

inflației” este cinic și de două ori nociv. Cinic, pentru că datoriile publice enorme cauzate de politicile publice eșuate din anii 2019 – 2025 vor fi reduse prin efectul diluării valorii lor nominale (minim 40 la sută în ultimii șase ani...). De două ori nociv pentru că, (i) inflația este un furt din averea cetățenilor normali dobândită prin muncă, o taxă ascunsă și anti-constituțională pe veniturile omului de rând, și (ii) inflația va comprima consumul, deci producția și comerțul, deci locurile de muncă, antrenând și mai multă sărăcie. Îngrijorător este că devine tot mai evidentă direcția spre control digital centralizat, prin implementarea identității digitale unice la nivel european, proiect care, sub pretextul eficienței administrative, ar putea deveni un instrument de monitorizare și control al cetățenilor de care se va abuza cu siguranță, căci avem modelul Chinei care condiționează accesul la anumite servicii (de ex., credite, joburi, educație, cultură, turism) de scorul/ratingul social care include conduita digitală. În acest cadru, recent introdusa opțiune de a alege „X” ca gen pe actul de identitate nu este doar o măsură simbolică, ci un pas suplimentar spre decuplarea datelor de realitățile biologice, juridice și administrative. Identitatea digitală nu mai este un simplu instrument de control, este deja terenul de luptă între realitate și construcție, între adevăr și remodelarea ideologică a omului, după liniile directoare ale ideologiilor toxice ale secolului trecut, nazismul și comunismul.

Nu sunt foarte confortabil cu gândul că onorabila Comisie Europeană va lua de bune aceste linii directoare și le va transpune într-o propunere de buget care va veni, cel mai probabil, în vara acestui an, căci precedentul nu inspiră încredere...

state și verzi, alături de obiective pur teoretice și declarative privind coeziunea economică și socială și piața unică. Dincolo de aceste formule pompoase și atât de generale, acest ghid de conduită bugetară continuă să reflecte aceleași mecanisme vechi, rigide și direcții părtinitoare cu care birocrăția UE ne-a obișnuit în ultimii ani. Fonduri care ar trebui să contribuie la reducerea inegalităților între statele membre și regiunile UE sunt reorientate către zone precum militarizarea sau obiectivele ecologice abstracte, cu beneficii iluzorii, dar consecințe negative certe – sărăcirea populației, falimentarea întreprinderilor mici și mijlocii și acutizarea inegalităților economice. Fonduri care erau, oricum, aproape inaccesibile celor care au nevoie cel mai mult de sprijin real, vor fi acum reorientate într-o satisfacerea unor ambiții birocratice sau a unor himere pseudoștiințifice, mai multe ideologice decât socialmente legitime. În același timp, propuneri precum introducerea unei taxe de trei la sută

cresc marjele de profit și cauzează prin această creștere jumătate din inflația recentă (o recunosc FMI și Banca Centrală Europeană!). Legat de multinaționale, conform Observatorului fiscal al UE, acestea au înregistrat în 2022 peste 1.000 de miliarde USD în paradisuri fiscale, dintre care jumătate chiar în interiorul UE. Acest tip de „optimizare fiscală” ar trebui abordat frontal, prin introducerea unei rate minime de impozitare de 25 la sută, aplicată echitabil în toate statele membre. O propunere de amendate a ghidului bugetar pe 2026 în acest sens, pe care am votat-o, a fost respinsă de majoritatea „corporatofilă” din Parlamentul European – mă refer la PPE (populari, foști conservatori, azi cam neo-marxiști), S&D (socialiști, adică de stânga...) și Renew (progresiști, globaliști, sexomarxiști).

Cifrele sunt grăitoare: în ultimii ani, 0,5 procente din populația UE și-a crescut averea cu 65 la sută, în timp ce noi, restul societății, am avut de supor-

Dincolo de retorică, liniile directoare privind bugetul UE pe 2026 par a fi construite pentru a conserva status quo-ul în care se mimează grija pentru coeziune și echitate, se direcționează bani către înarmare și se fac alocări bugetare ambigue pentru finanțarea informării și a „turnătoriei moderne” (acest tip de cultură a denunțului nu este o garanție a justiției, dreptății și adevărului, ci un instrument în esență totalitar, care anihilează treptat încrederea în democrație și în justiția socială). În același timp, se resping propuneri de alocare de fonduri pentru o reformă profundă a politicii agricole comune, pentru a combate inegalitățile dintre fermieri și pentru a restabili suveranitatea alimentară, pentru investiții reale în locuințe publice, pentru a face față efectelor crizei costului vieții și adâncirii sărăciei, pentru combaterea sărăciei în rândul copiilor. În loc să devină un instrument de corecție și de sprijin pentru cei mulți, UE rămâne o structură tehnocrată care mimează progresul, dar reproduce și adâncește

state membre ale UE, deși facilități au avut doar țări puternic industrializate, ca Germania, Franța, Italia și Olanda, iar țări din plutonul doi, ca România, Ungaria și Polonia, obligate la dezindustrializare treptată, au avut parte, mai degrabă, de lipsa facilităților americane. Iar acum, pierderile vor și la comun, așa cum au fost și pierderile cauzate de scumpirea fără precedent a energiei și din ruperea relațiilor economice al Germaniei și Franței cu Rusia.

Precum știm, SUA a închis finanțările prin USAID (să nu uităm că FBI a anchetat plăți ilegale de zeci de miliarde de dolari din acest fond), dar liniile directoare pentru bugetul pe 2026 impun ca acești bani să fie asigurați din bugetul UE, deci din banii noștri... Pare că redactorii și votanții acestui ghid bugetar sunt convinși că finanțările goluului lăsat de desființarea USAID vor umple găurile deja prefigurate de cheltuielile cu înarmarea și perdanta tranziție climatic. În orice caz, a spera într-o creștere economică antrenată de „relaxarea

Devalizarea țării (și) prin „exporturile” din rezervele strategice de stat...

Cezar Adonis
Mihalache

Le-ar fi vândut direct și pe astea... Le-ar fi falimentat, le-ar fi adus în zona insuficienței ca stocuri, le-ar fi subevaluat, le-ar fi lăsat să mucegăiască, să putrezească... Orice pentru a avea motivele necesare fundamentării înstrăinării lor... Să scape de ele... Într-un mod fructuos pentru ei... Dar cum rezervele de stat nu pot fi privatizate, nu pot fi date altora, nici unguirilor, nici austriecilor, nici nemților, olandezilor, grecilor, mexicanilor, spaniolilor etc., au găsit soluția transformării într-o pseudo bursă... Unde vor face ei jocurile, dar numai pe acelea stabilite de la Bruxelles... Care va stabili ce produse „intră” în rezerva de stat, la ce prețuri de achiziție iar, prin noile modificări legislative vizând rezervele de stat ale României, și la ce prețuri și cantități de vânzare se vor face „ieșirile”... Și nu, nu prin mecanismele de piață liberă... Pentru că doar vorbim de rezerve de stat, iar piața liberă nu are voie nici măcar să știe ce achiziții și ce ieșiri se „operează”... Ea, piața „liberă” de la noi, doar va fi obligată, prin reglementări deja trasate, să informeze pe-

riodic autoritățile, iar prin acestea Bruxellesul, despre producțiile, tipurile, cantități și posibilitățile de creare de stocuri pentru rezerva strategică (a statului, doar ca notificare oficială), deciziile fiind lăsate strict pe mâna cliii europene... Pentru că, de acum înainte, rezervele de stat vor deveni și ele o negustorie a celor mari... Nu în interesul nostru, evident, noi urmând să consemnăm doar penuria, ca stat aflat într-o eventuală conjunctură nefastă ce va impune apelarea la rezervele strategice... Și asta pentru că, prin modificarea, deja de paradigmă, a statutului rezervelor de stat, de la rolul de depozitar de produse a căror stocuri puteau fi lichidate doar în apropierea expirării sau degradării fizice date de timp, prin transferul lor strict către piața internă a celor defavorizați, de acum înainte, practic, nici un produs nu va mai ieși pentru a acoperi o nevoie imediată (a priori) ori pentru a evita degradarea fizică a unor produse... Pentru că, instituția Rezervelor de Stat se va transforma într-o piață bursieră mascată... De stat și comunitară... De stat, ca funcționare, comunitar-europeană ca decizii luate de alții... Și nu este vorba doar despre matrapzâlcurile unei

noi categorii de spoliatori ai economiei noastre, asemena celor ce ne vând energia electrică, gazele naturale, resursele minerale rare, iar, în viitorul imediat, apa, ci (și) de reconstrucția Ucrainei... Căci, da, așa vom participa și noi la reconstrucția Ucrainei... Doar așa... Nu prin alocarea de drept a unor lucrări de infrastructură, cu banii asigurați de UE pentru lucrări, pentru a compensa, măcar parțial, din ceea ce am dat, am donat, ni s-a luat pentru binele acesteia, ci doar ca (din nou!) o piață de desfacere pentru alții...

În fapt, este evident că, după ce războiul se va termina, Kievul va avea de gestionat o cantitate uriașă de produse agro-alimentare, și nu numai, dar la prețurile și tarifele vamale specifice unui stat non UE și fără derogări date de statutul anterior de victimă a unei agresiuni militare... Pentru că, întâia zi de pace oficială în Ucraina va trebui să consemneze obligatoriu readucerea taxelor vamale (diminuate masiv, suspendate, rearanjate după nevoile Kievului în timpul războiului) la cotele specifice unei piețe care va vrea să exporte și după război, și va trebui să o facă având atâtea produse industriale și agro-alimentare către Europa sau cel

puțin prin ea... Or, una dintre legile de bază ale economiei de piață spune clar că mai importantă decât fabrica, decât producătorul în sine va fi, întotdeauna, piața de desfacere... Pentru că, fără o piață de desfacere, te vei sufoca sub propria producție... Iar după război, Ucraina va rămâne cu o piață uriașă și diversificată de vari produse și care va ieși (cel puțin la nivel teoretic) de sub statutul protectoratului de război (asta dacă nu va mai agita o țară, într-un alt interes mercantil al UE, pentru a o atrage într-un alt conflict care să ducă, de facto, la prelungirea beneficiile sale economice date de starea de război!) și va avea nevoie de o piață sigură de desfacere... Una pe care să nu se aplice normele vamale și restricțiile de cantități date de liniile de protecționism al oricărui stat vizat de un asemenea aflux agro-industrial sufocant...

Aici va intra în joc noul „sistem” al rezervelor de stat ale României (care va completa tabloul economic proucrainean asigurat prin fluxurile de tranzitare, depozitare și chiar desfacere create pe structura noastră feroviară, fluvială și maritimă). Și care va putea achiziționa, la cele mai favorabile prețuri, orice produs, dar, fără o definire de

protecționism în lege, prin obligarea de a se cumpăra strict de la fermierii noștri, de la fabricile noastre (câte or mai fi), „mergând” să achiziționeze aparent mai ieftin de pe piețele de afară. Chiar dacă, într-o politică de minim protecționism intern, dacă mărfurile autohtone ar fi mai scumpe ca acelea de afară, achiziția de la producători autohtoni ar fi sustenabilă fie și doar prin faptul că ar favoriza producătorii din propria țară. Dar, prin transferarea dreptului către Bruxelles de a decide ce produse și la ce preț poate, nu doar achiziționa de afară (în esență, pentru că despre piața internă, ca achiziții cu drept de preemțiune, pentru a sprijini fermierii și producători români, va fi tot mai puțin vorba), ci și a revinde din stocuri către statele UE, se va ceda total către Bruxelles controlul economic și macroeconomic al unei țări deja vandalizate prin alocarea resurselor sale, multe vândute chiar înainte de a fi exploatate...

Poți să mori pentru libertate? Poți!...

Zoe
Dantes

„Trăiți, bă, că de murit nu e nici o scofală!” ar fi spus cândva marele actor Adrian Pinte. Mare dreptate a avut! Aș îndrăzni să adaug că poți muri pentru libertate și pentru demnitate. Demnitatea ta de OM! Și mai ales, pentru credință și pentru neamul tău! Ce înseamnă viața unui om fără rădăcini, fără tradiție, fără strămoși și fără viitor. Sau cu un viitor pe care-l vei trăi în genunchi?! Nimic! Doar irosire! Spunea părintele Cleopa de la Sihăstria, azi Sfânt, că ar fi bine să nu dai sfaturi într-o situație pe care tu nu ai trăit-o. Așa este! A venit vremea să vă spun ce înseamnă să privești moartea în ochi. A venit vremea să vă spun ce înseamnă să te bucuri că ai fost inspirat și ți-ai cumpărat loc de veci, în clipa în care medicul îți spune că „până la Crăciun ar trebui să vă aranjați lucrurile, pentru că nu se știe”(anul trecut). Pe bună dreptate, probabil! Așa e știința! Acolo unde se desparte de Credință! Și tu să râzi și să spui că ți-ai pus lucrurile în ordine, că ai lăsat o listă cuiva, care știe ce are de făcut, atunci când tu vei pleca spre o lume mai bună. Să se facă voia Lui! Asta înseamnă binecuvântare de la Dumnezeu: să-ți dea timp să lași în urma ta ce e de lăsat, pentru ca tu vei pleca doar cu ce ai dat. Și pleci cu bucurie! Prima dată dai din ce ai ai, după care dai din ce ești: bucăți de suflet, blândețe,

iubire necondiționată, loialitate și cunoștință. Câteodată nervi! Câteodată greșeli, câte o dată suferință! Dar niciodată trădare! Față de Dumnezeu, de aproapele tău și de neam, de țară! Doar cu asta pleci! Cu câtă iubire ai dat din câtă ți s-a dat de Sus! Câtă pace ai adus și câte lacrimi ai șters! Câte zâmbete și mai ales cât ai reușit să duci și poverile altora. Nimeni nu e perfect! Nimeni nu e fără de păcat! Doar înveți să-ți negociezi consecințele păcatelor. Acestea nu se șterg, chiar dacă păcatul mărturisit se iartă! Am privit moartea în ochi? Da! Nu am negociat nici o secundă cu ea. Este singura certitudine din viața asta. Nu ai ce să negociezi cu sfârșitul poveștii! Restul e relativ! Dacă ai făcut tot ce a fost omenește posibil, într-o situație dată, fi împăcat cu tine! În general toate trec: și alea bune și alea mai puțin bune! În înfruntarea asta teribilă, când aproape cinci luni de zile am văzut lumea care pentru mine a însemnat un ochi de geam la care o Femeie a venit și a zis: „Să taie Nectarie ca el e doctor!”. Și a tăiat prin mâinile unui medic excepțional! Apoi biopsii, perfuzii, chimioterapii, operație, imobilizare la pat și mai ales experiența de a depinde de altcineva, pentru un om extrem de activ, care era în stare să muncească 20 de ore pe zi, a însemnat o experiență tulburătoare. De ce tulburătoare? Am realizat asta în ziua în care am mers anul aceasta prin zăpadă! Și am văzut pomii înfloriți! Nu vă

imaginați ce înseamnă asta! În ziua în care am fost capabilă fizic să merg în piață și să aleg cu mâna mea legumele și fructele. În ziua în care m-am ridicat din pat după cinci luni și am reușit să ajung singură la baie! În noaptea în care am putut să deschid singură ferestra, la trei dimineața și am auzit păsările ce-și împărțeau între ele veștile nopții! În noaptea în care mirosul florilor de tei a inundat ferestra și am reușit să-l aduc în tot sufletul meu. În noaptea în care am fost capabilă fizic să fac prima metanie în fața icoanelor. Și mai ales, în momentul în care am putut să ajung singură la Sfânta Liturghie! Să mulțumesc și să spun: „Ale Tale dintru ale Tale, Ție îți aducem de toate, Și pentru toate îți mulțumim!” Nimic nu este mai important în viața unui om decât Libertatea! Și Demnitatea! De a fi! De a sta în picioare! Pentru acestea două merită să mori! În picioare! Pentru cele două și pentru neamul tău. Pentru toți ai tăi, care au dat cu pietre în tine. Într-o astfel de bătălie până la urmă rămâi singur sau aproape singur! Rămân alături de tine oameni pe care-i numeri pe degetele de la o mână. Asta e Calea! Când ai plecat pe Calea Lui, oamenii de lângă tine nu mai pot urca muntele alături. Nu e simplu deloc și e de înțeles. Tu trebuie să-i ierți și să-i binecuvântezi! A fost bătălia ta! Ei nu au trăit războiul pe care tu l-ai dus. Poate pentru ei a fost și mai greu. Sentimentul neputinței te paralizează. Și atunci aleg să

se depărteze. Doar cei care au intrat în acest tip de război crunt știu ce înseamnă să trăiești cu fiecare fibră a ta, în timp ce toata lumea așteaptă să mori. Mai repede! Ca să-ți fie curmată suferința! Doar că Lucrarea Domnului și a Maicii Lui este întotdeauna alta decât cea preconizată de oameni. Planul omului îl face pe Dumnezeu să râdă! Întotdeauna!

Pentru că tu ai învățat să mori, ca să renaști mai puternic ca oricând. Nu te mai sperie nimic! Iadului ar trebui să-i fie frică de tine! Și da! Te poate speria perspectiva unei vieți trăite în genunchi, a unui neam care nu mai știe să lupte pentru valorile cele mai importante în viața asta. Asta da, te sperie. Pentru că tu ai înțeles și ai trăit momentele acelea în care viața te-a învățat că cele mai valoroase lucruri nu sunt materiale. Nu au preț! Acelea sunt cele care contează! Să înveți să mori pentru niște principii pe care nu le negociezi. Să înveți să mori ca să fii biruitor! Pentru asta e nevoie să te urci pe Cruce, să te lași răstignit de aproapele tău sau de viață, să înveți să-i îmbrățișezi pe toți și să ceri să fie ierțați, că nu au știut ce fac! Fără Răstignire nu există Înviere! Fără moarte, fie ea și în sens metaforic, nu neapărat fizică nu există Viață! Prin momentele Golgotei și ale Răstignirii a trecut neamul nostru de aici și de peste hotare de ani și ani, dar mai ales în ultimele patru luni. A „curs sânge” din sufletele românilor! Suferința, trauma, pietrele arun-

cate în noi, imobilizarea cu miliția, cu hăituielile și înjosirile, cu jignirile, culminate fiind de furtul votului, au dus Neamul românesc pe Cruce! Suntem acolo sus, pe Cruce, cu brațele întinse, ca Neam! Ca să putem să Reînvim, suntem nevoiți să ne lăsam în mâinile Domnului, și mai ales să știm, să înțelegem și să facem ce trebuie făcut! Să iertăm și să învățăm să fim din nou împreună! Uniți! Să stăm în picioare, chiar de-ar fi să murim! Pentru Libertate, Demnitate, Neam și Drapel! Sunt singurele motive ce ne vor face biruitorii! Să ne gândim că istoria ne va așeza pe Scut! Înfașurați în culorile Drapelului! Avem în față o lună de zile să ne ducem bătălia finală! Atât! Sunt singurele motive care le vor reda înapoi viața celor ce vin după noi. Pentru că România nu e a noastră! Este mai ales a celor ce ne urmează! În veac! Să avem demnitatea să le lăsam o țară liberă și demnă. Măcar lor, dacă pentru noi nu am fost în stare. Pentru ca ei, atunci peste ani, să poată deschide ferestrele sufletelor și să respire mirosul teilor fără soț, tei pe care Eminescu (românul absolut), ni i-a făcut eterni ca și amintirea operei lui. Pentru ca ei să poată trăi peste o sută de ani, Sfânta Liturghie în limba română, în biserica de lemn și să asculte Balada lui Cîprian Porumbescu cu ochii plini de lacrimi de bucurie. Lăcrimând bucuria pentru strămoșii lor! Adică, noi!